

Ο ΓΑΤΟΣ ΜΟΥ

Ἄλλὰ ναι! Θὰ ἔχειε ἰδῆ τὸν γάτον μου Μικέν, ἂν ἐπεράσατε πρὸ τῆς θύρας μου, τὴν ὁποίαν ἐφύλατε καλλίτερον ἀπὸ σκύλον.

Ἐπῆρξεν ἐκεῖ κοίλωμά τι, ὅπου ἐκοιμᾶτο, ὡς χωροφύλαξ προφυλαττόμενος ἀπὸ τὸν ἀνεμῶν. Εἶχεν ὠραίους καὶ ἀκτινοβόλους ὀφθαλμούς, ἂν καὶ ἐκφράζοντας κακεντρέχειάν τινα.

Τί θαυμάσιον ζῶον!

Ὅχι ὅτι ὁ γενναῖος Μικὲς εἶχεν ὁμοίας περιποιήσεις μὲ τοὺς γαϊδεμένους γάτους τῶν κυριῶν, ἢ ὅτι ἔφερε μετὰξινον περιλαίμιον καὶ χρονσοῦν κωδωνίσκον, ὅχι δὲν εἶχε τίποτε τὸ σοβαρὸν ἢ ἀβροδιάτιον ἢ το μᾶλλον τυχροδιώκτης, ἀκούραστος δρομεὺς, τολμηρὸς ὡς ξίφος καὶ ἀγαθὸς ὡς ἄστρος... Μᾶλλον ἰσχυρὸς, μυώδης, ἔτοιμος πρὸς ἐπίθεσιν, κρύπτων ὑπὸ τὸ μῦθρον τρίχωμα τῶν ποδῶν του χαλυβίνους ὄνυχας, καὶ ὑπὸ τοὺς μικροὺς μύστικας του ὀδόντις κοπιερωτάτους, ἰδὼν ὁ Μικὲς!

Ἴδὼν τώρα, μοὶ φαίνεται ὅτι θὰ προβάλῃ τὸ ρύγχος του εἰς τὴν θύραν τοῦ μαγειρείου ἢ θὰ διέλθῃ ἐπὶ τῶν ἄκρων τῆς στέγης!

Τὸν ἔβλεπον παντοῦ, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ὑπόπτεον ποῦ ἦτο. Ἦτο διαβολευμένος.

Πάντοτε πολὺν καθαρὸς, ἔφερεν ἔνδυμα φαίον, μὲ ραβδώσεις μινύρας καὶ πικρῆς· οἱ πόδες του ἦσαν μέλαρες εἰς τὰ ἄκρα, ὡς ἂν τοὺς εἶχε βαπτίσει εἰς μελανοδοχεῖον συμβολαιογράφου.

Τὸ δεξιὸν αὐτί του, πάντοτε γυρισμένον, τὸν ἐσκέπαζεν ὡς πῖλος, ἢ δὲ μακρὰ οὐρά του, ὀλίγον κυρτή, τὸν παρηκολούθει ὡς βούνευρον. Ὁ Μικὲς, καθ' ὅσον γνωρίζω, δὲν ἀπέφυγε ποτὲ τὴν μάχην. Τὸν ἐφοβοῦντο καὶ τὸν ἐσέβοντο εἰς ὅλην τὴν γειτονίαν. Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς!

Ἄν ἠμπορῶ νὰ εἶπω ὅτι τοῦτο συνέβη τυχαίως. Τουναντίον τὸν εἶδον μὲ πολὺν κακὸν μᾶτι, ὅταν τὸν ἔφερα ἐντὸς σάκκου ἀπὸ τὸ προάστειον, ὅπου πρὶν κατόικουν.

Ὅταν τὸν ἀφῆκα ἐλεύθερον, περιῆλθε τὸ μαγειρεῖον καὶ ἔκρινε δι' ἀπλοῦ βλέμματος καὶ διὰ συνοφρωσέως τῆς ρινός του τὴν νέαν θέσιν τῶν πραγμάτων. Ἰχθύες ἐκρέμαντο ὑψηλά, ἀπρόσοιτοι, ἀλλὰ τὸ ὀψοφυλάκιον ἠδύνατο ν' ἀνοιχθῆ διὰ ποδὸς ἰσχυροῦ καὶ δι' ἀναρριχίσεως ἐπὶ τῶν παραπεισμάτων ἠδύνατο νὰ φθάσῃ τὸ κλωβίον.

Ὁ Μικὲς μετὰ τὴν ἐξέτασιν ταύτην διηυδύνθη πρὸς τὴν θύραν,

ἄγουσαν πρὸς τὴν ἀλύην. Αἱ ὄροντες ἦσαν ἐξηπλωμένα με ὀφθαλμοὺς ἡμικλείστους ἐπὶ στρώματος ἀχύρου. Ὁ Μικὲς ἠθέλησε γὰρ ἰδῆ τὸ φρέαθ καὶ ἐπροχώρησε πρὸς αὐτό, ὅταν πρῶριτι! πρῶριτι! ὁ γάτος τοῦ γείτονος Μπαρμπαθάνου, ὅστις ἐρωτοτορῶπει μὲ τὴν γατίτσα τοῦ κῆρ Γιάννη, ἄλλον γείτονος, ἐκμιμνεν ὡς τόξον τὴν ράχην του, ἐφούσκωσε τὴν οὐρὰν καὶ ἐπνυσεν εἰς τὸ πρόσωπον τὸν Μικέ. Ἀλλὰ τοῦτο μόνον μίαν στιγμὴν διήρκεσε. Πάν! πάν! δύο κτυπήματα τοῦ ποδὸς καὶ ὁ γάτος τοῦ Μπαρμπαθάνου ἐκνύσθη ἠττημένος εἰς ἀπόστασιν. Ἡ γατίτσα τοῦ ἄλλου γείτονος, — τὰ θήλεια πάντοτε ὅμοια εἶνε, — ἀντὶ γὰρ φύγη καὶ γὰρ φωνιάξῃ ἠτέτισε τὸν νικητὴν μετὰ τρυφερότητος, ἐνῶ ὁ γάτος τοῦ Μπαρμπαθάνου ἐθεωροεῖτο ὡς ὁ βασιλεὺς τῆς γειτονίας.

Ἡ μικρὰ λευκὴ γατίτσα καὶ ὁ Μικὲς ἔγιναν φίλοι.

Νομίζω μάλιστα ὅτι ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ὠμίλησαν περὶ γάμων. Διότι τοιοῦτόν τι θὰ σημαίῃ εἰς τὴν γατικὴν διάλεκτον τὸ ναιοῦσιμα «Ραμιάον, μιάον!»

Ἀλλὰ θὰ εἰπῆτε πρὸς τί ὄλος αὐτὸς ὁ πρόλογος;

Καὶ ἀπαντῶ, περιμεύετε τὸ τέλος.

Ἐνῶ οἱ ἐρωτευμένοι μας συνενηνοῶντο τρυφεροῦς, εἰσέρχεται διὰ τῆς θύρας τοῦ κηπαρίου ὀρημητικὸς ὁ μανδρόσκυλος τοῦ κροεπιῶλου, καὶ παρεξενεύθη διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Μικέ. Ἐνας ξένος γάτος! Ἐπιτυχία! Καὶ ὁ μανδρόσκυλος ὀρημῆ κατὰ τοῦ γάτου μιστὸ ὁ Μικὲς ὀπισθοδρομεῖ μέχρι τοῦ τοίχου καὶ λαμβάνει θέσιν ἀμύνης. Ὁρνγαί, ἔλακαί, κτυπήματα ὀνύχων καὶ ποδῶν, ἰδική μου, ἰδική σου!... ἡ μίχῃ συνάπτειται.

Τὴν φορὰν ταύτην τρομαγμένη ἡ γατίτσα ἀνεροχίζθη ἐπὶ δένδρον, καὶ ἐκεῖθεν ἐθεῖτο τὴν μίχην. Ἐν τοσοῦτῳ κανεῖς ἐκ τῶν μαχητῶν δὲν ὀπισθοδρομήσῃ, καὶ ἴσταντο εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόστασιν. Εἰς τὸ τέλος ἀνεφάνη ὀλίγον αἶμα εἰς τὴν μύτην τοῦ σκύλου, ὀλίγον τσαλάκωμα τοῦ δέματος τοῦ Μικέ, καὶ αὐτὸ ἦτο τὸ ὄλον, μὲ ἴσα ἀποτελέσματα. Ὡστε ἡ μίχῃ περνωροῖσθη μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου.

Ἄν θέλετε, πιστεῦσατέ το, ἡμῆν πολὸν ὑπερήφανος διὰ τὰ κατορθώματα τοῦ γάτου μου.

Τὴν ἐπαύριον ἔγιναν ἄλλα. Ἄνο ἡ τρεῖς γάτοι ἐκτυπήθησαν ἀνηλεῶς καὶ τέταρτος ἔχασε τὸ μῖτι τον.

Τὴν μεσημβριάν, ἐνῶ ἔρωγον ἡσυχως, ἀκούσω ὑπὸ τοὺς πόδας μου τρίξιμον. Παρατηρῶ ὁ Μικὲς ὑπὸ τὴν τοιάπειαν ἔρωγεν ἕνα κοτόπουλο. Ἐμαθα ὅτι τὸ ψητὸν προήρχετο ἀπὸ τὸ γειτονικὸν ξενοδοχεῖον, τοῦ ὀποίου ὁ μίγειρος κατεδίωξε τὸν γάτον, ἀλλὰ τοῦ ἐξέφυγε!

Τὴν αὐτὴν ἑβδομάδα, ἡμέραν Σάββατον, ἂν καλῶς ἐνθυμοῦμαι, ἢ κερία τοῦ ἐμπορίου, ἢ ὅποια ἠτοίμαζε κοτολέτες, εἶδε μίαν ἐξ αὐτῶν ἐξαίρτης ἀναχωροῦσαν μὲ μαῦρα πόδια καὶ μὲ οὐράν.

Ἐπί τῆς Ναθαναὴλ, τὸ γεροντοπαλλήκαρον, ἐθύμωσεν, εἶπαν, κατὰ τῆς Ἀρέτας, τῆς ὑπηρετρίας του, διότι τοῦ παρουσίασεν εἰς τὸ τραπέζι πολὺν ὀλίγους κεφιέδες. Ἡ Ἀρέτα ὠρκίσθη ὅτι ἐκοπάνισε πολὺν κρίας. Τί ἔγινε τὸ ὑπόλοιπον; Μυστήριον! ἐξηγίσθη!

Ἐν τούτοις αἱ οἰκοκυρὰ ἀριθμίσασαι ὅλους τοὺς γάτους τῆς γειτονίας, ἐπέσθησαν ὅτι ὁ τρομερὸς κλέπτης δὲν ἠδύνατο νὰ εἶρε ἄλλος ἀπὸ τὸν Μικέν. Ἐπρεπε νὰ τὸν πνίξουν. Μὲ παρεκάλεσαν νὰ τὸν γίρω ἐγὼ ὁ ἴδιος εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ μοῦ προσέφεραν τὴν πέτραν καὶ τὸν σάκκον. Ἄλλ' ἐγὼ ἠδιαφόρησα, ὡς ἦτο ἐπόμενον, καὶ μόνον ἔσχον τὴν μεγαλοφυξίαν νὰ δώσω εἰς τὰς μαγειρευούσας τὴν συμβουλὴν νὰ κλείουν θύρας καὶ θυροφυλάκα, καὶ νὰ συνομιλοῦν ὀλιγώτερον μὲ τὰς γειτονίσσας.

Ὁὕτω, χάρις εἰς τὸν Μικέν, πολλὰ οἰκοκυρὰ θὰ ἐτακτοποιοῦντο. Ἀλλὰ δὲν τὸ ἀντιλήφθησαν, καὶ παρεφύλαττον τὸν γάτον μου νὰ τὸν φορέσουν, καὶ καθένας ἐκολακεύετο ὅτι θὰ προλάβῃ τοὺς ἄλλους. Ὁφθαλμοὶ χλευαστικοὶ ἐχαιρέειζον καὶ ἐμὲ κατὰ τὴν διάβασίν μου. Πιρρετήρουν ὑποκρυπτομένας παρὰ τὰς θύρας γυνῆας μὲ ὄπλον ἀνὰ χεῖρας, — σουβλὴ ἢ σαρωματόξυλον, — καὶ ἄνδρας μὲ πιστόλιον ἔτοιμον παραμονεῦοντας.

Ὁ γείτων μου Ἀγαρίδης ὁ κωμηγὸς ἐδήλωσε μίαν ἡμέραν εἰς τὴν γειτονίαν, ὅτι ἀνελίμβανεν αὐτὸς νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ταχέως τῆς μάστιγος τοῦ Μικέ.

Ἐγὼ ἐλνπούμην πολὺν δι' ὅλον αὐτὸν τὸν θόρουβον, ἐνῶ τὸ ἀπλοῦστερον ἦτο νὰ φυλάτῃ καθένας τὰ φαγητά του.

Ἐν τοσοῦτῳ δὲν ἐγίνετο ὀρεκτικὸν γεῦμα, χωρὶς ὁ Μικὲς νὰ τὸ δοκιμάσῃ πρῶτος. Καὶ κατέφθανον μόνον διὰ νὰ τὸν ἴδουν ἐξαφαιριζόμενον ὡς ἀστραπή.

Ὁ Ἀγαρίδης ἠθέλησε νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν λύσιν καὶ μίαν προΐαν θανμασία κρίσσα ψητοῦ διεχύθη εἰς τὰ πέριξ τῆς οἰκίας του.

Ἐκ τῆς ὀρθαναοίκτου θύρας του ἐφαίνετο ἐνώπιον μεγάλῃς πυρῆς εἰς τὸ βῆθος τοῦ μαγειρείου, μία ξυλόκοττα παχεῖα περιστρεφόμενη εἰς τὸν ὀβελόν, καὶ σχεδὸν ἐκαπαλλίζετο ὀδοκοκκινῆ καὶ προκλητικῆ ἐκ τοῦ ῥέοντος λίτους. Ἦτο λίγγενμα πρώτης τάξεως καὶ οἱ διερχόμενοι σκύλοι ὡσφραίνοντο ἠδέως, ἔρριπτον βλέμμα γυθόνον καὶ πλαταγίζοντες τὴν γλῶσσαν ἀπήρχοντο κατηφεῖς.

— Ἐ! Ἐ!, μοὶ εἶπεν ὁ γείτων κῆρ Γιάννης, ὁ φίλος μας ἐτοιμάζει παγίδα εἰς τὸν Μικέν. Σὲ συμβουλεύω νὰ τὸν κλείσῃς μέσα.

‘Ο κύριος Γιάννης συνεπάθει πρὸς τὸν Μικὲν, ἔνεκα τῆς φιλίας του πρὸς τὴν μικρὰν λευκὴν γατίτσαν του. Ἀλλὰ νὰ κλείσω τὸν Μικὲν, ὡς ὄρνιθα. Καὶ ποῦ νὰ τὸν εὔρω!

Καθὼς συνωμιλούσαμεν, ἀκούομεν θόρυβον εἰς τὸ μαγειρεῖον, πατήματα, βλασφημίας καὶ κἄτι διήλθε πρὸ ἡμῶν ὡς ὄβις.

— ‘Ο Μικὲς καὶ ἡ ξυλόκοττα!

— Μποῦμι! ἠκούσθη τὸ ὄπλον τοῦ Ἀγαρίδου, ὅστις εἶχε στήσῃ ἐνέδραν εἰς τὸν Μικὲν φεύγοντα. Νέφος καπνοῦ καὶ κομποτοῦ τὸν περιέβαλε, καὶ εἶτα ἐφάνησαν κάτω δύο κομμάτια. Ἀυσυγχῆ Μικέ, τὸν ἔκοψαν σὴ μέση!

Ἀλλὰ μόλις ἤρχισα νὰ θλίβωμαι, εἶδον τὸν παλληκαρῶν μου νὰ σηκώνεται, νὰ πηδᾷ καὶ νὰ ἐξαφανίζεται.

Οἱ γείτονες ἔτρεξαν νὰ ἴδωσιν ἐν βοῇ ἐρωτιῶντες τί ἔγεινεν. Ἡ βολὴ τοῦ Ἀγαρίδου ἐπέτυχε τὴν ξυλόκοτταν καὶ τὴν ἀπέσπασεν ἀπὸ τοὺς ὀδόντας τοῦ κλέπτου, ὅστις παρελθούσης τῆς πρώτης συγκινήσεως ἤρπασε τὸ ψητόν του καὶ ἐξηφανίσθη. Ἡ σοῦβλα τοῦ Ἀγαρίδου ἔμεινεν ἐπὶ τόπου, καὶ ἀκόμη γελοῦν διὰ τὸ συμβάν.

Αὐτὸ ἦτο τὸ τελευταῖον αἶθλον τοῦ Μικέ.

Ἐφαγε μὲ πολλὴν ὄρεξιν τὴν ξυλόκοτταν, καὶ χορτισμένος ἐξηπλώθη εἰς τὸ ἄκρον ἡλιακωτοῦ, ὅπου ἀπεκοιμήθη. Ἀυσυγχῶς ἐπεσκέυαζοι ὑψηλὰ τὴν καπνοδόχον τῆς οἰκίας καὶ τεμάχιον ὀγκώδους λίθου καταπεσὸν τοῦ ἔσπασε τὰ πλευρά. Τὸ πτωχὸν ζῶον ἐσύρθη ἀγωνιωδῶς εἰς τὸν οἶκον, ὅπου τὸ ἐτοποιήτηρα εἰς στρώμα ἀχύρου.

Τότε, — εἶνε γνωστὸν πόσον αἱ κακαὶ εἰδήσεις διαδίδονται ταχέως, — ὄλοι οἱ γάτοι καὶ γυλαῖ τῆς γειτονίας συνήχθησαν εἰς τὸ προσκεφάλαιον τοῦ συντρόφου καὶ ἄρχοντός των. Παρήλασαν πρὸ τῶν θνησκόντων ὀφθαλμῶν του θλιβόμενοι, διότι ἐκεῖνο τὸ ὄποιον συνέβη εἰς τὸν ἰκανώτερον καὶ ἰσχυρότερον ἠδύνατο νὰ συμβῆ καὶ εἰς αὐτούς.

Μόνον ἐκεῖνη ἡ μικρὰ λευκὴ γατίτσα δὲν ἦλθε.

Δ. Φ.

Η ΣΠΙΓΑ

(Ἐκ τῆς Πινακοθήκης τῆς Κολάσεως)

[Εἰκὼν ἐνετικῆ]

Σπιαχὰ τὸ δολοφόνου γόμμα οἶζει
 τοῦ Ἀέοντα τὸ στόμα τὸ φοβερό,
 εἴ ἔνῳ ἡ λοξὴ ματιὰ—ποῦ κρῦβει—δείχνει ζῶο βδελυρό,
 φεύγει . . . συχογορίζει καὶ κνττάει . . .
 δαιμόνιο π’ ἀστραπὴ τὸ κνηγάει!

(Πάτριαι 1906)

ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΑΚΡΗΣ